

ГАБРИЕЛ ГАРСИЯ МАРКЕС СЛЕДАТА ОТ КРЪВТА ТИ ПО СНЕГА

Превод от испански: Боряна Цонева, 1993

chitanka.info

Привечер стигнаха границата и Нена Даконте забеляза, че пръстът ѝ с венчалната халка продължава да кърви. Митничарят, с наметало от груба вълна върху лъскавата триъгълна шапка, прегледа паспортите на светлината на карбидната лампа, като едва се държеше на крака под напора на пиренейския вятър. Двата дипломатически паспорта бяха редовни, но той вдигна лампата, за да се увери, че снимките отговарят на лицата. Нена Даконте беше почти дете, с очи на щастлива птичка и медената ѝ кожа излъчваше карибски зной в зловещата януарска вечер, а тя тръпнеше, потънала във визоново палто, по-скъпо от едногодишната заплата на целия граничен гарнизон. Колата караше мъжът ѝ Били Санчес де Авила — една година по-млад от нея, почти толкова красив, със сако на шотландско каре и спортен каскет. За разлика от жена си беше висок, атлетичен и имаше железните челюсти на кротък наемен убиец. Но най-силно биеше на очи сребристият автомобил, който лъхаше на див звяр. Подобен не бе пресичал тази бедняшка граница. На задната седалка бяха натрупани съвсем нови куфари и много неотворени пакети с подаръци. Виждаше се и тенор-саксофонът, голямата страст в живота на Нена Даконте, преди да бъде покосена от безпощадната любов на своя млад ваканционен приятел.

Когато митничарят върна подпечатаните паспорти, Били Санчес попита къде могат да намерят аптека да се погрижат за пръста на жена му и той извика срещу вятъра да попитат в Ендая, от френската страна. В Ендая митничарите бяха насядали по ризи около масата в задушната, добре осветена стъклена караулка, играеха карти, топяха залци хляб в купички с вино и стигаше да зърнат размерите и модела на колата, за да им направят знак да минат спокойно във Франция. Били Санчес натисна няколко пъти клаксона, но те не разбраха, че ги вика, а един отвори прозореца и изкрещя по-яростно и от вятъра:

— Merde! Allez-vous-en!^[1]

Тогава Нена Даконте слезе от автомобила, сгушена в палтото си, и попита на свършен френски къде има аптека. С пълна уста с хляб митничарят отговори по навик, че това не е негова работа, особено в такава буря, и тресна прозореца. После се вгледа внимателно в момичето, което смучеше наранения си пръст, обвито в сиянието на естествения визон, и, изглежда, я взе за вълшебно видение в ужасната нощ, защото тутакси смени тона. Обясни ѝ, че най-близкият град е

Биариц, но посред зима и при този зъл вятър сигурно няма да намерят отворена аптека преди Байона, малко по-нататък по пътя.

— Нещо сериозно ли е? — попита той.

— Не, дреболия! — усмихна се Нена Даконте и му показа ръката с диамантения пръстен, където на върха на пръста едва се забелязваше раничката от розата. — Убодох се.

Преди да стигнат Байона, отново заваля сняг. Нямаше още седем, но улиците бяха пуси, вратите на къщите — залостени заради свирепата буря, лутаха се дълго, за да открият аптека, и решиха да продължат. Това зарадва Били Санчес. Имаше ненаситна страст към редките модели коли, баща със силно развито чувство за вина и излишни средства да му угажда, а и никога не бе карал нещо, което да се сравни с този бентли-кабриолет — техен сватбен подарък. Беше така опиянен от шофирането, че колкото повече караше, толкова по-малко усещаше умора. Можеше да стигне още тази нощ чак до Бурдеос, където бе запазил апартамент в хотел „Сплендид“ за първата брачна нощ, и не съществуваха насрещни ветрове, нито снегове, които да му попречат. За разлика от него Нена Даконте се чувстваше изтощена, особено през последния отрязък на пътя от Мадрид, който напомняше козя пътека, брулена от градушка. Отминаха Байона, тя уви кърпичка около пръста си, стегна я добре, за да спре течащата кръв, и заспа дълбоко. Били Санчес забеляза това едва към полунощ, когато снегът престана, вятърът внезапно утихна между боровете и ледени звезди обсипаха цялото небе. Бе минал край задрямалите светлини на Бурдеос, спря само на една крайпътна бензиностанция да зареди, понеже още чувстваше сили да вземе разстоянието до Париж на един дъх. Запленен от голямата си играчка за 25 000 лири стерлинги, дори не се запита дали същото щастие изпитва и слънчевото същество до него, с напоена с кръв превръзка на пръста, в невинен сън, прекосяван за първи път от тръпки на несигурност.

Бяха се оженили три дни преди това, на десет хиляди километра оттам, в Картагена де Индиас, за учудване на неговите родители, за разочарование на нейните и с личната благословия на архиепископа.

Само те двамата познаваха зараждането и разбираха истинския смисъл на тази неочаквана любов. Тя бе започнала три месеца преди сватбата, една неделя край морето, когато компанията на Били Санчес нападна и превзе женските съблекални в курорта Марбея. Нена

Даконте, едва навършила осемнайсет години, тъкмо се бе върнала от пансиона „Шантлени“ в Сент Блез, Швейцария, говореше без акцент четири езика, владееше до съвършенство тенор-саксофона и това беше първият ѝ неделен ден на плажа след пристигането. Бе съвсем гола и се канеше да си сложи банския костюм, когато избухна паниката, крясъците на нападателите в съседните кабинки огласиха въздуха, ала тя не разбра какво става до момента, в който резето на вратата ѝ се разби на трески и пред нея застана най-красивият хулиган на света. Носеше само пъстър бански, имитация на леопардова кожа, а тялото му беше гладко, гъвкаво, със златистия загар на хората от морето. Дясната ръка с метална гривна на римски гладиатор стискаше навита желязна верига, която служеше за смъртоносно оръжие, а на гърдите медальон без образ на светец потрепваше безшумно с ритъма на сърцето. Бяха съученици от основното училище, изпотрошили купища съдове по рождените дни, защото и двамата принадлежаха към провинциалната аристокрация, която управляваше съдбата на града още от времето на колонията, но не се бяха виждали толкова години, че отначало не се познаха. Нена Даконте стоеше права, неподвижна, без да стори нещо да прикрие голотата си. Тогава Били Санчес извърши ритуала на мъжествеността — свали леопардовите бански и показа своя внушителен напрегнат звяр. Тя го изгледа открито и невъзмутимо.

— Виждала съм и по-големи, и по-твърди — изрече тя, овладявайки ужаса си. — Затова помисли добре какво ще правиш, тъй като с мен трябва да си по-покорен от негър.

В действителност Нена Даконте не само беше девствена, а дотогава дори не бе виждала гол мъж, но предизвикателството постигна необходимото. Били Санчес се сети единствено да удари бясно по стената с навитата на ръката верига и си счупи кокалчетата. Тя го закара с колата си в болницата, помагаше му при възстановяването и всичко свърши с това, че двамата се научиха да се любят прекрасно. Прекарваха задушните юнски вечери на вътрешната тераса в къщата, където бяха умрели шест поколения от благородната фамилия на Нена Даконте, тя свиреше модни мелодии на саксофона, а той, с гипсирана ръка, я съзерцаваше от ъгъла в неспирно възхищение. Къщата имаше множество широки прозорци към мръсния залив, беше една от най-големите и старинни сгради в квартала Ла Манга и без съмнение най-грозната. Но терасата с шахматно наредени плочи,

където Нена Даконте свиреше на саксофон, истинска благодат в следобедната жега, гледаше към двор с дебели сенки от мангови и бананови дървета, под които имаше гроб с безименна плоча, по-стара и от къщата, и от фамилната памет. И най-невежите в музиката смятаха, че звуците на саксофона са неуместни в такава знатна къща. „Тръби като корабна сирена“ — беше рекла бабата на Нена Даконте, когато го чу за първи път. Майка ѝ напразно я караше да свири по друг начин, а не както правеше — запретнала за удобство полата си до бедрата, с разтворени колене и с чувственост, която тя намираще за излишна в музиката. „Не ме интересува на какъв инструмент свириш — казваше ѝ, — стига да свириш с прибрани крака.“ Именно чувството за сбогуване с кораб и това любовно ожесточение помогнаха на Нена Даконте да разчупи защитната черупка от натрупана горчилка на Били Санчес. Потомък на две знатни фамилии, той си бе спечелил и поддържаше тъжната слава на грубиян, под която тя откри една нежна, плаха и самотна душа. Докато ръката му заздравяваше, успяха да се опознаят дотам, че той самият се изненада от лекотата, с която любовта им разцъфтя една дъждовна вечер, когато останаха сами в къщата и тя го заведе в моминското си легло. Всеки ден по едно и също време, в продължение на почти две седмици, лудуваха голи под удивените погледи от портретите на мъже с военни доспехи и на ненаситни старици, техни предшественици в рая на това историческо ложе. Дори в почивките между две любовни игри оставаха голи при отворени прозорци и вдишваха ветреца с дъх на корабни отпадъци и мириса на разложено, заслушани в тишината без саксофона, във всекидневните шумове на двора, в монотонното крякане на жабока под банановите дръвчета, в капката, падаща върху безименния гроб, в естествените стъпки на живота, които преди не бяха имали време да познаят.

Когато родителите на Нена Даконте се върнаха, бяха толкова напреднали в любовта, че тя изпълваше целия им свят, любеха се по всяко време, навсякъде и всеки път се стремяха да получат повече от предишния. В началото го правеха до изнемога в спортните коли, с които бащата на Били Санчес се опитваше да изкупи чувството си за вина. После, когато в колите стана прекалено лесно, се вмъкваша нощем в съблекалните на плажа в Марбея, където съдбата ги бе срещнала за първи път, а по време на ноемврийския карнавал ходеха

маскирани в стаите под наем в стария робски квартал Гетсемани, покровителствани от сводниците, които допреди няколко месеца трябваше да понасят Били Санчес и бандата му с веригите. Нена Даконте се отдаде на тайната си любов със същата безумна преданост, която преди прахосваше по саксофона, и накрая нейният опитомен хулиган разбра какво е искала да му каже, когато настояваше да се държи като негър. Били Санчес винаги ѝ отвърщаше с равностойна обич и радост. Вече женени, докато стюардесите спяха над Атлантическия океан, те изпълниха любовния си дълг с цената на тежка борба в тясната тоалетна на самолета, умиращи по-скоро от смях, отколкото от удоволствие. Тогава, двайсет и четири часа след сватбата, само те знаеха, че Нена Даконте е бременна във втория месец.

Когато пристигнаха в Мадрид, далеч не се чувстваха като преситени любовници, но имаха достатъчно основания да се държат като истински младоженци. Родителите им бяха помислили за всичко. Преди да слязат от самолета, служител от протокола се качи в първа класа да поднесе на Нена Даконте палтото от бял визон на лъскави черни ивици, сватбен подарък от неговите родители. На Били Санчес той донесе шуба, последна мода за зимния сезон, заедно с ключовете на някаква кола — изненада, която ги очакваше на летището.

Дипломатическа мисия на тяхната страна ги посрещна в официалния салон. Посланикът и съпругата му бяха стари приятели със семействата на двамата, а той бе и лекарят, акуширал самата Нена Даконте. Поднесе ѝ букет рози, толкова красиви и свежи, че дори капките роса по тях изглеждаха изкуствени. Тя поздрави двамата със закачлива целувка, смутена от малко прибързаната си женитба, и пое розите. Докато ги взимаше, си убоде пръста на едно трънче от стъбълцата, но очарователно излезе от неудобството.

— Направих го нарочно — каза тя, — за да забележите пръстена ми.

Цялата мисия искрено се възхити от блясъка на пръстена, който сигурно струваше цяло състояние не толкова заради качествата на диамантите, а защото беше старинен и много запазен. Никой обаче не забеляза, че пръстът започна да кърви. Вниманието на всички се насочи към новия автомобил. Посланикът остроумно бе поръчал да го закарат на аерогарата и да го опаковат в целофан с огромна златиста

панделка. Били Санчес не оцени неговата изобретателност. Бе толкова нетърпелив да разгледа колата, че разкъса обвивката с един замах и остана без дъх. Беше бентли последен модел, с подвижен покрив и тапицерия от естествена кожа. Небето беше като пепеляв похлупак, от Гуадарама вееше режещ леден вятър и времето не бе никак приятно, но Били Санчес не усещаше студа. Той задържа дипломатите на открития паркинг, докато не разгледа колата до най-малките подробности, без да осъзнава, че мръзнат от любезност. После посланикът седна до него да му показва пътя до официалната резиденция, където бяха подготвили обяд. Сочеше му най-известните забележителности на града, но той изглеждаше погълнат единствено от магията на колата.

За първи път излизаше от страната. Бе минал през всичките частни и държавни колежи, повтаряше една и съща година и накрая всичко му омръзна. Първото впечатление от един град, различен от неговия, сивеещите жилищни блокове със запалени лампи посред бял ден, голите дървета, чуждото море, всичко го изпълваше с нарастващо чувство на безпомощност и той се мъчеше да го преодолее в сърцето си. Но малко по-късно, без да си дава сметка, попадна в първата клопка на забравата. Неусетно се бе разразила първата буря за сезона и когато излязоха от дома на посланика да продължат пътуването си за Франция, намериха града затрупан от искрящ сняг. Тогава Били Санчес забрави за колата, започна да креци възторжено, да си посипва главата с шепи сняг и се затъркаля наред улицата пред всички, както беше облечен.

Нена Даконте разбра, че пръстът ѝ кърви, чак на излизане от Мадрид, в кристалната вечер след бурята. Изненада се, тъй като акомпанира със саксофона си на съпругата на посланика, която обичаше да пее италиански оперни арии след официалните обеда, а почти не бе обърнала внимание на раничката. По-късно показваше на мъжа си най-прекия път към границата, смучеше несъзнателно пръста си, щом прокървеше, и едва когато стигнаха Пиренеите, се сети да потърси аптека. После потъна в сън, премаляла от умората, натрупана през последните дни. Внезапно се стресна, отвори очи с кошмарното усещане, че колата се движи по вода, и за дълго забрави за кърпичката, омотана около пръста. Погледна часовника на светещото табло, видя, че минава три, пресметна наум и едва тогава разбра, че са минали, без да спират, през Бурдеос, Ангулем и Поатие, а сега минаваха през бента

на Лоара, залят от прилива. Лунната светлина се процеждаше през мъглата и обгръщаше силуетите на замъците сред дърветата в призрачно вълшебство. Нена Даконте познаваше добре областта и изчисли, че до Париж остават около три часа път, а Били Санчес продължаваше храбро да шофира.

— Ти си луд! — каза тя. — Караш повече от единайсет часа, без да си ял.

Поддържаше го опиянението от новата кола. В самолета бе спал малко и неспокойно, но се чувстваше бодр и достатъчно силен да стигне до Париж на зазоряване.

— Още съм сит от обяда в посолството — отвърна той. И без никаква видима връзка добави: — В края на краищата в Картагена сега излизат от киното. Трябва да е около десет.

След всичко това Нена Даконте се боеше той да не задреме на волана. Отвори един от многобройните пакети, които им бяха подарили в Мадрид, и протегна ръка да пъхне в устата му парченце захаросан портокал. Той извърна глава.

— Истинските мъже не ядат сладко — каза.

Малко преди Орлеан мъглата се разсея и огромна кръгла луна огря заснежените ниви, но движението стана по-трудно заради големите камиони със зеленчуци и цистерните с вино, пътуващи към Париж. Нена Даконте на драго сърце би сменила мъжа си на волана, но не посмя дори да му предложи, защото още първия път, когато излязоха заедно, я бе предупредил, че няма нищо по-обидно за един мъж, от това да остави жена му да го вози. Чувстваше се бодра от почти петчасовия спокоен сън и бе доволна, че не бяха спрели в някой хотел из вътрешността на Франция, която тя познаваше от честите пътувания с родителите си още като дете. „Няма по-красива гледка в света от тази — казваше тя, — но можеш да умреш от жажда, без някой да ти даде безплатно чаша вода.“ Убедена в това, преди тръгване сложи в ръчната си чанта сапун и руло тоалетна хартия, защото в хотелите на Франция никога нямаше сапун, а в тоалетните слагаха стари вестници, нарязани на квадратни листчета и окачени на кука. В момента съжаляваше само, че бяха пропилили цяла нощ, без да се любят. Отговорът на мъжа ѝ дойде незабавно:

— Тъкмо си мислех, че сигурно ще е страхотно да го направим на снега — каза той. — Още тук, ако искаш.

Нена Даконте го прие сериозно. Покрай пътя снегът, огрян от луната, изглеждаше рохкав и примамлив, но с приближаването на парижките покрайнини движението ставаше все по-натоварено, виждаха се осветени фабрики и множество работници на велосипеди. Ако не беше зима, щеше вече да е съвсем светло.

— По-добре да изчакаме до Париж — отговори Нена Даконте. — На топличко, в легло с чисти чаршафи, като женените.

— За първи път ми отказваш — отбеляза той.

— Естествено — вметна тя. — За първи път сме женени.

Малко преди зазоряване в едно крайпътно заведение измиха лицата си, посетиха тоалетната и пиха кафе с топли croissants^[2] на бара заедно с шофьорите на камиони, които закусваха с чаша червено вино. В тоалетната Нена Даконте забеляза, че по бузата и полата има петна от кръв, но не се опита да ги изпере. Хвърли в кошчето за боклук напоената с кръв кърпичка, премести венчалния пръстен на лявата ръка и добре изми убодения си пръст с вода и сапун. Раничката едва личеше. Веднага щом се върнаха в колата, отново започна да кърви и Нена Даконте извади ръката си през прозореца, сигурна, че леденият вятър над нивите има целебни свойства. И това не помогна, но тя все още не се тревожеше. „Ако някой иска да ни намери, ще бъде много лесно — изчурулика тя чаровно. — Само трябва да върви по следата от кръвта ми по снега.“ После се замисли какво е казала и лицето ѝ грейна в първите лъчи на утрото.

— Представи си само — добави — кървава следа от Мадрид до Париж. Не ти ли харесва за песен?

Нямаше време да се върне към тази мисъл. В покрайнините на Париж пръстът ѝ се превърна в непресъхващ извор и тя почувства, че силите наистина я напускат. Беше опитала да спре кръвта с тоалетната хартия от чантата си, но едва превързваше пръста, и трябваше веднага да изхвърля окървавените парчета през прозореца. Малко по малко дрехите ѝ, палтото и седалките в колата се просмукаха с кръв. Били Санчес се уплаши сериозно и настоя да потърсят аптека, но тя вече знаеше, че това не е работа за аптекар.

— Почти стигнахме до Орлеанската врата — каза тя. — Карай направо, по булевард Генерал Лъоклерк, той е най-широк, с много дървета. После ще ти кажа накъде.

Бе най-трудната част от пътя. Булевард Генерал Лъоклерк беше адско стълпотворение от коли и мотоциклети, задръстили двете посоки, и огромни камиони се мъчеха да стигнат до пазарите в центъра. Били Санчес се изнерви от безсмислената олелия на клаксоните, нахвърли се с хамалски ругатни върху няколко шофьори и дори понечи да изскочи от колата да се бие с един от тях, но Нена Даконте го убеди, че макар французите да са най-големите грубияни в света, никога не се бият — ново доказателство за здравия ѝ разум, защото тъкмо в този момент полагаше неимоверни усилия да не загуби съзнание.

Трябваше им повече от час да се измъкнат от кръстовището на Леон дьо Белфор. Кафенетата и магазините бяха осветени, сякаш бе нощ, нещо обикновено за Париж през януари, облачен, мръсен, с непрестанен дъждец, който така и не преминава в сняг. По булевард Данфер-Рошро бе по-спокойно и след няколко пресечки Нена Даконте накара мъжа си да завие вдясно и да спре пред задния вход на огромна и мрачна болница.

Трябваше да ѝ помогне да излезе от колата, но тя запази самообладание и ясно съзнание. Докато чакаха дежурния лекар, отговори на обичайните въпроси на медицинската сестра за самоличността и заболяванията в семейството, легнала на количката. Били Санчес взе чантата ѝ, като я държеше за лявата ръка, на която бе преместила венчалния пръстен, и усети, че е отпусната и студена, а устните ѝ бяха побледнели. Остана до нея, хванал ръката ѝ в своята, дежурният лекар дойде и набързо огледа убодения пръст. Беше съвсем млад, с лице с цвят на стара мед и обръсната глава. Нена Даконте не му обърна внимание, а отправи към мъжа си вяла усмивка.

— Не се плаши — каза му тя с вечното си чувство за хумор. — Най-много този канибал да ми отреже ръката, за да я изяде.

Лекарят приключи прегледа и ги изненада с правилния си испански, макар да бе оцветен със странен азиатски акцент.

— Не е точно така — каза. — Този канибал би предпочел да умре, отколкото да отреже такава прелестна ръка.

Те се смутиха, но лекарят любезно ги успокои. Нареди да откарат количката и Били Санчес понечи да я последва, стиснал ръката на жена си. Лекарят го спря.

— Вие не — каза. — Ще я закарат в интензивното.

Нена Даконте пак се усмихна на мъжа си и му маха за сбогом, докато количката изчезна в дъното на коридора. Лекарят остана да проучи данните, записани от сестрата на картон. Били Санчес се обади:

— Докторе — каза той, — тя е бременна.

— Откога?

— Втори месец.

Лекарят не му отдаде значението, което Били Санчес очакваше. „Добре направихте, че ми казахте“ — рече той и тръгна след количката. Били Санчес остана като закован в тъжната стая, с миризмата от потта на болните. Остана, без да знае какво да прави, с поглед, вперен в празния коридор, по който бяха откарали Нена Даконте, после седна на дървената пейка до други чакащи. Не знаеше колко време е прекарал в това състояние, но когато реши да излезе от болницата, отново бе нощ и дъждът продължаваше да ръми, а той все така не знаеше какво да прави със себе си, смазан от тежестта на живота.

Нена Даконте бе постъпила в девет и трийсет сутринта на седми януари, вторник, както успях да установя след години в архивите на болницата. Тази първа нощ Били Санчес спа в колата, паркирана срещу задния вход, а много рано на другия ден изяде шест варени яйца и изпи две чаши кафе с мляко в най-близкото бистро, тъй като не се беше хранил нормално, откакто бе напуснал Мадрид. После отново отиде в спешното отделение да види Нена Даконте, но му казаха, че трябва, да мине през официалния вход. Най-после с помощта на един служител, родом от Астуриас, успя да се разбере с портиера, който потвърди, че Нена Даконте наистина е записана в регистъра на болницата, но посещения са разрешени само във вторник, от девет до четири. Значи след шест дни. Помъчи се да открие лекаря, който говореше испански, и го описа като негър с бръсната глава, но никой не повярва на мъглявите му обяснения.

Успокоен от съобщението, че Нена Даконте е записана в регистъра, той се върна при колата си. Там един полицай го накара да паркира две преки по-нататък, в съвсем тясна уличка, и то откъм нечетните номера. На отсрещната страна имаше ремонтирана сграда с надпис „Хотел Никол“. Беше само с една звезда, със съвсем малко фойе, с диван и старо пиано, но собственикът с напевен глас

успяваше да се разбере с клиентите на всякакви езици, стига да имаха с какво да платят. Били Санчес се настани заедно с единайсетте си куфара и девет кашона с подаръци в единствената свободна стая, триъгълна мансарда на деветия етаж, до която се стигаше с последен дъх по спираловидно стълбище, вонящо на варен карфиол. Стените бяха облепени с грозни тапети, а през единствения прозорец едва-едва се процеждаше мътната светлина от вътрешния двор. Имаше двойно легло, голям гардероб, стол, подвижно биде, леген и кана за миене и единственото възможно положение в стаята бе легнал в леглото. Всичко бе бедно, старо и жалко, но чисто и със здравословния дъх на дезинфекциращи препарати.

Остатъкът от живота не би стигнал на Били Санчес да проникне в загадките на този свят на скъперничеството. Никога не разбра тайната на осветлението на стълбището, което загасваше, преди да стигне стаята си, нито пък можа да открие как да го запали отново. Загуби половин предобед да установи, че на площадката на всеки етаж има малка тоалетна с казанче, и вече бе решил да я използва на тъмно, когато случайно откри, че лампата светва при пускането на резето от вътрешната страна, да не би някой да я забрави запалена. За банята в дъното на коридора, където се мъчеше да се къпе два пъти на ден както вкъщи, се плащаше допълнително в брой, а топлата вода беше под контрола на администрацията и свършваше на третата минута. Все пак Били Санчес прояви достатъчно трезв разсъдък и си даде сметка, че този ред, толкова различен от неговия начин на живот, е за предпочитане пред лошото януарско време на открито. Освен това се чувстваше толкова объркан и самотен, че не разбираше как е могъл някога да живее без закрилата на Нена Даконте.

В сряда сутринта се качи в стаята си, хвърли се по очи на леглото, без да сваля палтото си, не преставаше да мисли за прелестното създаване, което продължаваше да се обезкървява в отсрещната сграда, много скоро потъна в дълбок сън и когато се събуди, часовникът показваше пет, но той не можа да определи дали е ден или нощ, нито кой ден от седмицата е, нито в кой град с прозорци, блъскани от вятъра и дъжда, се намира. Остана буден в леглото, все така с мисълта за Нена Даконте, докато видя, че всъщност се зазорява. Отиде да закуси в същото кафене от предния ден и там разбра, че е четвъртък. В болницата светеше, дъждът бе спрял и той се облегна на

ствола на един кестен срещу главния вход, през който влизаха и излизаха лекари и медицински сестри в бели престилки, с надеждата, че ще види лекаря азиатец, приел Нена Даконте. Не го видя нито тогава, нито следобед, когато бе принуден да се откаже от чакането, защото започна да измръзва. В седем часа изпи още едно кафе с мляко и изяде две твърдо сварени яйца, които сам си взе от бара, въпреки че четирийсет и осем часа бе ял все това в същото заведение. Когато се върна в хотела да си легне, видя, че колата му е останала единствена до тротоара, всички останали бяха паркирани от другата страна, а под чистачките намери квитанция за глоба. Портиерът на хотел „Никол“ с усилие му обясни, че на нечетните дати от месеца е разрешено да се паркира откъм нечетните номера, а в останалите дни — на отсрещната страна. Такива хитри уловки бяха неразбираеми за един от най-чистокръвните Санчес де Авила, който само преди две години беше нахълтал в кварталното кино със служебния автомобил на кмета, разрушавайки всичко пред ужасените погледи на полицаите. Изпадна в още по-голямо недоумение, когато портиерът го посъветва да плати глобата, вместо да мести колата по това време, тъй като в полунощ трябва да я връща отново. Сутринта за пръв път мисълта му не беше заета само с Нена Даконте. Въртеше се в леглото, без да може да заспи, и си спомни за празните нощи в заведенията на общинския пазар в Картагена дел Карибе. Спомни си миризмата на пържена риба и кокосов ориз в кръчмите на кея, където акостираха кораби от Аруба. Спомни си родния дом със стени, покрити с теменуги, където сега бе едва седем часът вечерта на предишния ден, и си представи своя баща в копринена пижама да чете вестник на прохладната тераса.

Спомни си за майка си, която никога не се знаеше къде ходи, майка му, апетитна и бърлива, с официален костюм и роза зад ухото, задушавана от жегата в тесните пищни дрехи. Една вечер, едва седемгодишен, неочаквано бе нахлул в стаята и я бе заварил гола в леглото с един от случайните ѝ любовници. Тази случка, за която никога не се спомена, установи между тях съзаклятничество, полезно и от любовта. Но той не бе осмислил нито онази, нито много други ужасни случки от самотния си живот на единствено дете до тази нощ, когато се въртеше в леглото на тъжната мансарда в Париж, без да има с кого да сподели нещастията, безумно ядосан на самия себе си, понеже не можеше да победи желанието да заплаче.

Безсънната нощ се оказа полезна. В петък сутринта стана, измъчен, но твърдо решен да определи по-нататъшния си живот. Решително счупи ключалката на куфара, за да си смени дрехите, понеже всички ключове бяха останали в чантата на Нена Даконте заедно с по-голямата част от парите и телефонния бележник, в който можеше да намери номера на някой познат в Париж. Когато влезе отново в близкото кафене, си даде сметка, че бе научил да поздравява на френски и да си поръчва сандвич с шунка и кафе с мляко. Знаеше, че не може да си поръча масло или яйца, защото никога нямаше да успее да го произнесе, но там винаги сервираха масло с хляба, а варените яйца бяха сложени на бара и можеха да се взимат без поръчка. А и на третия ден персоналът вече бе свикнал с него и му помагаше да се разберат. В петък на обяд се мъчеше да подреди мислите си и си поръча телешко филе с пържени картофи и бутилка вино. Почувства се много добре, поръча си втора бутилка, изпи я до половината и прекоси улицата с твърдото намерение да влезе в болницата, ако трябва и със сила. Не знаеше къде да търси Нена Даконте, но в паметта му се беше запечатал спасителният образ на лекаря азиатец и бе сигурен, че ще го открие. Не влезе през главния, а през задния вход, защото му се стори по-слабо охраняван, но не стигна по-далеч от коридора, където Нена Даконте му бе махнала с ръка за сбогом. Докато минаваше край него, един санитар, с опръскана с кръв престилка, попита нещо, но той не му обърна внимание. Онзи го последва, упорито заповтаря на френски същия въпрос и накрая го дръпна за ръката така силно, че го закова на място. Били Санчес се опита да се освободи и тръсна ръка с движение на побойник. Тогава санитарят го напсува на майка на френски, майсторски изви ръката му на гърба, без да спира да сипе псувни, почти го занесе до вратата, бесен от болка, и го изхвърли на улицата като чувал с картофи.

Наранен от обидата, тази вечер Били Санчес започна да помъдрява. Реши да се обърне към своя посланик, както би сторила Нена Даконте. Портиерът на хотела бе много услужлив независимо от мрачния си вид, проявяваше безгранично търпение към чужденците, намери в указателя телефонния номер и адреса на посолството и му го записа върху една картичка. От другата страна на линията се обади подчертано любезна жена, по чийто безизразен и забавен говор Били Санчес веднага позна, че е от Андите. Той се представи с пълното си

име, убеден, че ще направи впечатление с известните фамилии, но гласът в слушалката не се промени. Чу я да изпява по навик, че господин посланикът в момента не е в кабинета си и че го очакват едва на следващия ден, но в никакъв случай не би го приел без предварително определен час, и то само по специален случай. Били Санчес разбра, че и това не е пътят, по който ще се добере до Нена Даконте, и благодари за сведенията със същия мил тон, с какъвто му ги бяха дали. После взе такси и отиде в посолството.

Беше на улица Елизе 22, в един от най-тихите квартали на Париж, но както сам ми разказа години по-късно в Картагена де Индиас, Били Санчес забеляза само, че за първи път от пристигането му слънцето бе ярко като в Карибието и че Айфеловата кула се издигаше над града на фона на лазурното небе. Служителят, който го прие вместо посланика, имаше вид на човек, току-що прекарал тежка болест, не само заради черните дрехи, стегнатата яка и траурната вратовръзка, но и поради забавените движения и немощния глас. Разбра нетърпението на Били Санчес, но му напомни със същата учтивост, че се намира в цивилизована страна, чиито строги правила се основават на най-древните и мъдри принципи за разлика от варварска Америка, където е достатъчно да подкупиш портиера, за да влезеш в коя да е болница. „Не, драги младежо“ — каза той. Не оставаше нищо друго, освен да послуша гласа на разума и да изчака до вторник.

— В края на краищата остават само четири дни — завърши той. — Междувременно идете в Лувъра. Заслужава да се види.

Били Санчес излезе на площад Конкорд, без да знае какво да прави. Видя Айфеловата кула над покривите, стори му се толкова близо, че опита да стигне до нея пеша по крайбрежния булевард, но бързо разбра, че е много по-далече, отколкото изглежда, и колкото по-упорито я търсеше, толкова тя се отдалечаваше. Седна на една пейка на брега на Сена и се замисли за Нена Даконте. Гледаше как шлеповете минават по мостовете и му заприличаха на плуващи къщи с червени покриви, с прозорци с цветя по первазите и с въжета с простряно пране. Дълго наблюдава някакъв неподвижен рибар, с непомръдваща въдица и корда във водата, и накрая се измори да чака нещо да се раздвижи. Беше започнало да се смрачава, затова реши да

вземе такси и да се върне в хотела. Едва тогава се сети, че не знае името и адреса и няма никаква представа къде се намира болницата.

Обзет от паника, влезе в първото попаднало му кафене, поръча си коняк и се опита да подреди мислите си. Забеляза, че многобройните огледала по стените умножават образа му и го отразяват от различен ъгъл, видя се изплашен и самотен и за първи път в живота си се замисли за реалността на смъртта. На втората чаша се почувства по-добре и му хрумна спасителната идея да се върне в посолството. Потърси картичката в джоба да си спомни името на улицата и откри напечатани на гърба името и адреса на хотела. Стана му много неприятно от случилото се и останалите дни излизаше от стаята само да се нахрани или да премести колата на съответната страна на улицата. Ситният мръсен дъждец не спря да вали цели три дни, като онази сутрин, когато пристигнаха. Били Санчес, който не бе прочел нито една книга през живота си, изпита желание да има поддръка четиво за скучните часове сам в леглото, ала книгите, които откри в куфарите на жена си, не бяха на испански. Продължи да чака вторника, приковал поглед в пауните, щамповани по тапетите, с неизменната мисъл за Нена Даконте. В понеделник подреди малко стаята, защото си помисли какво ли би казала, ако я види в такъв безпорядък, и чак тогава откри по визоновото палто петна от засъхнала кръв. Цял следобед си игра да го чисти с тоалетен сапун, който намери в ръчната чанта, докато не го направи каквото им го бяха донесли в самолета в Мадрид.

Във вторник утрото беше мрачно и мразовито, но не валеше. Били Санчес стана в шест и зачака пред вратата на болницата заедно с тълпа роднини и близки на болните, натоварени с пакети и букети цветя. Влезе с другите, понесъл на ръка визоновото палто, без да пита и без да има представа къде е Нена Даконте, воден единствено от увереността, че ще открие лекаря азиатец. Мина през големия вътрешен двор с диви цветя и птички, а от двете страни бяха отделенията с болните: жените — вдясно, а мъжете — вляво. Влезе в женското отделение заедно с посетителите. Видя дълга редица от пациентки, седнали в леглата с дрипавите си болнични нощници на ярката светлина от прозорците, и дори му мина мисълта, че гледката е по-жизнерадостна, отколкото можеше да предположи отвън. Стигна до края на коридора, върна се да огледа отново и накрая се убеди, че Нена

Даконте не е сред тях. Излезе пак, като надничаше през прозорците на мъжките стаи, и му се стори, че разпознава лекаря, когото търси.

Наистина беше той. С група лекари и медицински сестри преглеждаха някакъв болен. Били Санчес влезе в стаята, отстрани една от сестрите и се изправи пред азиатца, наведен над пациента. Извика го. Лекарят вдигна към него печалните си очи, замисли се за миг и го позна.

— Къде се дяхахте, по дяволите? — попита той.

Били Санчес остана като втрещен.

— В хотела — отвърна. — Тук, зад ъгъла.

И тогава разбра. Нена Даконте починала от загуба на кръв в седем часа и десет минути вечерта на девети януари, четвъртък, след седемдесет часа напразни усилия на най-квалифицираните специалисти във Франция. До последния си миг била спокойна, с бистър ум, наредила да потърсят мъжа ѝ в хотел „Плаза Атене“, където имали запазена стая, и съобщила всичко необходимо да се свържат с родителите ѝ. Посолството било информирано в петък със светкавична телеграма, а родителите на Нена Даконте вече пътували със самолет за Париж. Посланикът лично се заел с уреждането на подробностите по балсамирането и погребението и държал непрекъснато връзка с Префектурата на полицията, натоварена с издирването на Били Санчес. Спешно съобщение било излъчвано периодично по радиото и телевизията от петък вечерта до късно в неделя и през тези четирийсет часа той бил най-търсеният човек във Франция. Снимката му, намерена в чантата на Нена Даконте, била разлепена навсякъде. Открили три автомобила бентли-кабриолет същия модел, но никой от тях не бил неговият.

Родителите на Нена Даконте пристигнали в събота по обед, останали на бдение край тялото в параклиса на болницата и до края се надявали да открият Били Санчес. Съобщили и на неговите родители и те били готови да вземат самолета за Париж, но накрая се отказали заради някакво недоразумение с телеграмите. Опели я в неделя, в два следобед, на двеста метра от мръсната хотелска стая, където Били Санчес агонизирал от самота, жаден за любовта на Нена Даконте. Години по-късно служителят, който го приел в посолството, ми каза, че получил телеграмата в канцеларията си един час след излизането на Били Санчес и го търсил из малките барчета във Фобур Сент Оноре.

Призна ми, че не му обърнал необходимото внимание, защото не можел да си представи, че този загорял младеж, омаян от натрупаните впечатления в Париж и облечен с неугледно палто от агнешка кожа, може да е от толкова знатен произход. Същия неделен ден вечерта, когато той едва се сдържаше да не заплаче от ярост, родителите на Нена Даконте се отказали да го търсят и отнесли балсамираното тяло в метален ковчег. Онези, които успели да я зърнат, години наред говореха, че не са виждали по-голяма красавица нито жива, нито мъртва. Когато Били Санчес влезе в болницата във вторник сутринта, вече я били погребали в тъжното гробище в Ла Манга, на няколко метра от къщата, където двамата бяха открили първите кълнове на щастиято. Лекарят азиатец, който съобщи на Били Санчес за трагедията, му предложи успокоителни хапчета в приемната на болницата, но той отказа. Тръгна, без да се сбогува, без да благодари, с мисълта, че има нужда само да намери веднага някого и да го смаже от бой с веригата, за да се освободи от мъката. Излезе от болницата и не забеляза, че от небето се сипе сняг без кървава следа, че чистите нежни снежинки приличат на гълъбови перца, а във въздуха на Париж витае нещо празнично, защото това бе първият голям сняг през последните десет години.

1976

---

[1] По дяволите! Махайте се! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Вид кифлички (фр.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.